

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko Szkole Podstawowej w L.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 kwietnia 2003 r.,

kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 29 maja 2002 r.,

odrzuca kasację, nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., wyrokiem z dnia 29 maja 2002 r., w wyniku apelacji strony pozwanej zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w S. z dnia 20 listopada 2001 r., w ten sposób, że oddalił powództwo M. P. przeciwko Szkole Podstawowej w L. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę.

W imieniu powódki kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w całości. Kasacja została oparta na zarzutach: 1) naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., polegające na

nieuzasadnionym przyjęciu, iż w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy odmowę odebrania korespondencji przez powódkę w dniu 28 maja 2001 r. należy traktować jako równoznaczną z zapoznaniem się z treścią oświadczenia woli zawartego w skierowanym do niej piśmie oraz 2) naruszenia przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 k.p.c. mającego istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż Sąd drugiej instancji dokonał dowolnej i błędnej oceny dowodów przedstawionych przez stronę powodową, a dotyczących przebiegu i skutków choroby powódki. Powołując się na te podstawy kasacji, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji strony pozwanej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Powołując się na art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżąca wniosła o przyjęcie kasacji do rozpoznania, albowiem „ w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

W odpowiedzi na kasację strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, a w przypadku jej przyjęcia - o oddalenie kasacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554) wprowadziły zmiany konstrukcyjne kasacji, podkreślające jej funkcję publiczną. Rozpoznanie kasacji następuje tylko z przyczyn wykraczających poza toczący się między stronami spór prywatnoprawny, a więc przede wszystkim wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości albo wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, z dnia 5 lipca 2001 r., V CKN 176/01, niepublikowane, lub z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Jedynie wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania, interes publicznoprawny ustępuje przed interesem prywatnym, a Sąd Najwyższy może przyjąć kasację do

rozpoznania. W nowym stanie prawnym strona skarżąca ma obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wymaganie to uznaje się za spełnione, gdy w kasacji przytoczone zostały konkretne argumenty prawne nawiązujące zarówno do przedmiotu rozpoznawanej sprawy, jak i do przesłanek kasacji przewidzianych w art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. (por. uchwałę połączonych Izb Sądu Najwyższego – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, Biuletyn SN 2002 nr 12, poz. 8).

Pełnomocnik skarżącej nie spełnił przy sporządzeniu kasacji wymagań przewidzianych dla tego środka odwoławczego w art. 393³ k.p.c. W piśmie procesowym obejmującym skargę kasacyjną brak jest elementu wymaganego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., czyli prawidłowego i spełniającego wymagania konstrukcyjne kasacji „przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie”.

Przepis art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga „przedstawienia” okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. To „przedstawienie” powinno być rozumiane nie jedynie jako formalne powołanie się na ustawową przesłankę kasacji (np. stwierdzenie, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne” albo że „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych” albo że „zaskarżone orzeczenie narusza prawo”), lecz jako przytoczenie argumentacji prawnej na poparcie tezy skarżącego, że w sprawie występuje któraś z przesłanek kasacji wymienionych w art. 393 § 1 pkt 1 i pkt 2 oraz § 2 k.p.c. Tego rodzaju argumentacji kasacja wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie zawiera. Pełnomocnik skarżącej ograniczył się do powtórzenia w kasacji ustawowej formuły, w jakiej została ujęta w art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c. jedna z okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania (jedna z przesłanek kasacji), podczas gdy powinien był wypełnić tę formułę odpowiednią treścią, przytaczając szczegółową argumentację prawną, wskazującą na to, że w odniesieniu do przyjętych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, uzasadniająca zakwalifikowanie kasacji do merytorycznego rozpoznania. Samo powtórzenie sformułowań użytych w art. 393 § 1 pkt 2 k.p.c., bez należytego uzasadnienia odwołującego się do stanu faktycznego sprawy i bez argumentacji prawnej wskazującej, że przytoczona przyczyna przyjęcia kasacji do rozpoznania rzeczywiście występuje, nie wystarczy do uznania, że obowiązek wynikający z art.

393³ § 1 pkt 3 k.p.c. został spełniony. Dodatkowo wskazać należy, że w kasacji nie wskazano wyraźnie, jakie przepisy prawne budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, w związku z czym wymagają wykładni Sądu Najwyższego (w szczególności czy są to przepisy wymienione w ramach podstaw kasacyjnych), na czym te „poważne” wątpliwości polegają, ani nie przytoczono orzeczeń wskazujących na rozbieżność w orzecznictwie dotyczącą interpretacji tych przepisów. Brak konstrukcyjny jest nienaprawialny i skutkuje odrzuceniem kasacji.

Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że kasacja - jako niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 51) - podlegała odrzuceniu na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.